

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐριου—264

ΤΟ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

Οἱ τρεῖς υἱοὶ ἀνατολίτιδος πινος κυρίας προσεκληθήσαν νὰ δώσωσιν αὐτῇ ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης των, πρὶν ἢ αὐτὴ ἀναχωρήσῃ μακρὰν τῆς πατρίδος. Ὁ εἷς τούτων ἔφερον πινακίδα ἐκ μαρμάρου, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματός της· ἕτερος ἔφερον στέφανον ἐξ εὐόσμων ἀνθῶν, ἐνῶ ὁ τρίτος ἦλθεν ἐνώπιόν της καὶ εἶπεν: «Μῆτερ δὲν σοὶ ἔφερον οὔτε μάρμαρον οὔτε ἀνθῆ, δὲν ἔχω οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο· ἀλλ' ἔχω τὴν καρδίαν καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ὄνομά σου εἶναι γεγραμμένον. ἡ μνήμη σου εἶναι πολύτιμος. Ἡ καρδία αὐτῆ, πλήρῃς ἀγάπης, θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς καὶ θὰ μείνῃ μετὰ σοῦ ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἶσαι». Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσωμεν ποῖον δῶρον ἦτο πολυτιμότερον εἰς τὴν μητέρα;

Εἰς Φιλοσοφὸς Καταίσχυθεις

Νέος τις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Παρισίους νὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς κακὴν συναναστροφὴν. Προέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἶπῃ — «Δὲν ὑπάρχει Θεός· ὁ Θεὸς εἶναι μόνον λέξις κενή.» Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκείνῃ, ὁ νέος ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ἡμέραν τινα προσεκληθῆ εἰς σεβαστὴν οἰκογένειαν ἔνθα ὑπῆρχον διάφοροι προσκεκλημένοι. Ἐνῶ ἄλλοι συνωμίλουν περὶ τῶν εἰδήσεων τῆς ἡμέρας, ἄλλοι διελέγοντο περὶ ὑποθέσεων, δύο κόραι, ἡλικίας δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, ἐκάθηντο εἰς ἓν παράθυρον, ἀναγινώσκουσαι ὁμοῦ. Ὁ νέος ἐπλη-

σίασεν αὐτὰς καὶ εἶπε — «Τί ὥραϊον μυθιστόρημα ἀναγινώσκετε μετὰ τόσης προσοχῆς, δεσποινίδες;»

«Δὲν ἀναγινώσκωμεν μυθιστόρημα, κύριε· ἀναγινώσκωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.»

«Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει Θεός;»

Ἐκπλαγεῖσαι ἐπὶ τοιαύτῃ ἐρωτῆσει αἱ κόραι ἠτένισαν πρὸς ἀλλήλας, ἐρύθημα δὲ κατέλαβε τὰς παρτιάς των.

«Καὶ σεῖς, κύριε, δὲν τὸ πιστεύετε;»

«Ἄλλοτε τὸ ἐπίστευον, ἀλλ' ἀφοῦ ἔζησα ἐν Παρισίοις, καὶ ἐσπούδασα τὴν φιλοσοφίαν, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν πολιτικὴν, ἐπίσθην ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι κενὴ λέξις.»

Ἐγὼ, κύριε, οὐδέποτε ἤμην εἰς Παρισίους· οὐδέποτε ἐσπούδασα φιλοσοφίαν, οὔτε μαθηματικὰ, οὐδέ τι ἐκ τῶν ὥραϊων ἐκείνων πραγμάτων τὰ ὅποια σεῖς γινώσκετε. Ἐγὼ γινώσκω μόνον τὴν κατ'ἕξιν· ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθε τόσο σοφὸς, καὶ λέγετε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, εὐκόλως δύνασθε νὰ μοῦ εἴπητε πόθεν ἔγινε τὸ ὦν.»

Ἄστυα ἐρωτήσις, ἀληθῶς· τὸ ὦν ἔγινεν ἐκ τῆς ὄρνιθος.»

«Ποῖον τῶν δύο ὑπῆρξε πρῶτον, τὸ ὦν ἢ ἡ ὄρνις;»

«Πράγματι δὲν γνωρίζω τί ἐννοεῖτε μετὰ τὴν ἐρωτησιν ταύτην καὶ μετὰ τὴν ὄρνιθά σας· ἀλλ' ὅμως σὰς λέγω ὅτι ἡ ὄρνις ὑπῆρξε πρῶτη.»

Ἐγὼ ὑπάρχει ἐπομένως ὄρνις ἥτις δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ ὦου;»

Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς· δὲν ἠνόησα ὅτι τὸ ὦν ὑπῆρξε πρῶτον.»

Ἐγὼ ὑπάρχει ἐπομένως ὦν τὸ ὅποιον δὲν προῆλθεν ἐξ ὄρνιθος;»

Ἄν ἐάν — μὲ συγχωρεῖτε — δηλαδὴ — βλέπετε —

Ἐβλέπω, κύριε, ὅτι δὲν γνωρίζετε ἐάν τὸ ὦν ὑπῆρξε πρὸ τῆς ὄρνιθος, ἢ ἡ ὄρνις πρὸ τοῦ ὦου.»